

СЕЛИМИР РАДУЛОВИЋ

**У ЦАРСТВУ
ВЕТРОВА АРАМЕЈСКИХ**

■ Laguna ■

Copyright © 2022 by Селимир Радуловић
Copyright © овог издања 2022, ЛАГУНА

САДРЖАЈ

Предговор

Јелена Ђ. Марићевић Балаћ

Икона беше у слову и слово ѿосѣа молийва 5

Пролошка 21

Угарци са Криа Нера 27

Бежећ из свог века 65

Душа моје мајке 73

Васкрс старца Кирила Павлова 101

Оно мало соли 111

Епилошка 121

Регистар имена и појмова 125

Појовор

Саша Радојчић

Сусрећ с невидљивим 137

Белешка о аутору 145

ПРЕДГОВОР

eћајући се блајосији руке
Миџројолији Амфилохија,
Јер је, уз Оца њривезан, џрџећ,
У жалосији не џубећ наду,
Не џлачућ здої свејџа,
Издржао до краја.
Севајућ као муња, шџо се,
Бљесак чувајући, џросџије
С краја на крај неба,
Пловио је, сџокојно, ка луци сџасења!

ПРОЛОШКА

урово месѣю, Сѣарче!
Шѣа ћеш ѣек рећи,
Чего моје, мило,
Кад видиш Каруљу!?

РАЗГОВОР САРДАРА И СТАРЦА, НАГОГ, КРАЈ СКИТА НАПУШТЕНОГ

лагослови, оче!

Бог да благослови.

Како живиш?

Хвала Оцу, нашем.

А како живи Света Гора!? 5

Отишли Турци, погани!

Који Турци?

Како који?

Били су на Атосу,
Због грчког устанка. 10

Каквог устанка?

Да бисмо збацили турски
Јарам.

Не знам ништа о томе!

Нас је, овде, седморица.
Уз велику стену, налик кући,
Никуд не идемо
И ништа не знамо о томе.

15

Нећете нас више видети!

УГАРЦИ СА КРИА НЕРА

*зми своју врећу, са суварцима,
И више је не доноси!
Ниси йоштовао договор!*

Невидљиви монах, с Атоса

1

ок сам се спуштао, с врха,
Низ стрму падину Вавиласа,
Видео сам монахе како
Скупљају воду у башти.

Ослоњени на штапове, с бројаницама, 5
У рукама, с ногама умотаним
У крпе, молили су дан и ноћ.

Рекоше да су ту, годинама,
И да тихују за читав свет,
Остављајући неколико крушака, 10
Дивљих.

То је пусто место, чедо моје, мило,
Нема тамо ни келије, ни монаха.
Твоје чисто и просто срце
Видело је свете људе који се јављају 15
Само ономе ко је достојан!

2

ажеш –

Седамнаест година на истом врху!
И да су ти муње, Очево, одећу цепале.
И још си их причешћивао, једног по

једног, 20

Служећ у поноћ!

И нико их други није видео!?

У потрази за речима живота,
Ти не пропушташ, чедо моје, мило,
Ни једну гору, ни једно место. 25
И испијаш кап, сваку, Очево,
Што сабира немоћи, наше,
Молећ га да срце примири
И душу угреје.

3

Нашао сам те! 30
Ево и трагова, босих ногу, у снегу.
У име Оца, нашег, стани!

Не могу!
И ја, у име Оца, нашег, бежим,
Да ме не видиш! 35

Више ме нећеш срести.

И не веруј старцу Нектарију,
Да је, док је, после кише, с корпом,
Скупљао пужеве, виноградарске,
На сат хода од Криа Нера, 40
Угледао пећину радости,
Коју нико, пре њега и после њега,
Није видео!

4

де живиш!?

Тамо горе, у колиби, 45

И нико ме није још видео.

Па бежим, носећ врећу,

На леђима, молећ вас именом,

Очевим, да ме оставите

У миру пустиње, 50

Да у скиту, од изданака жбуња, младих,

С рајским благом и славом посмртном,

Кад Отац промени срце моје,

Као праведник, усним!

Отац наш, видело наше, 55

Зора наша.

5

идео сам сенку! Бледу, издужену.
Скупљајућ пужеве, са старцем
Софронијем, минула је виноградом.

Да је стигнем, добри старче!?

60

Ако можеш, стигни је.

Стани, Божји човече!
Шта ће ти врећа, полутрула,
Где су ти обуће, чарапе?
Што идеш без одеће,
Хоћеш суварке, зима је!?
Да ли си гладан?

65

Не! Идем у шуму, али мало соли
Добро би дошло.
Донеси и остави под овај камен.

70

Кад се сенка изгубила, чедо моје, мило,
Со је остала, недирнута, да лежи,
Под каменом, до данас.

За дане, дуге, у Дому Очевом.

6

ењућ се Гором, високо, 75
С оцем Серафимом,
Тамо где се шире литице, стрме,
И израњају крошње дрвећа,
Угледах колибу, у дрвету,
С иконом и кандилом. 80

У њој никог не беше.

У самом дну лежала је књига,
Отворена, коју је неко читао,
Лампа, уљана, упаљена,
И врећа, поцепана, са суварцима. 85

Све смо претражили.
Никог нисмо нашли.

Колиба је ту, али нисмо
Знали оног ко је живео у њој.

Нисмо га видели, ни живог, ни мртвог. 90

Био је невидљив.

Z

спод велике стене, у Хаири,
Налик кући, на чијем се врху
Налази крст, још се чују гласови.

На тридесет метара од колибе 95

Мангиору тече извор,

С којег се може узети вода,

Као сећање на инока Нићифора.

Пуст, селио се пустим местима Атоса,

Све до пећине, у жбуњу, 100

Где му се траг, сваки, изгубио.

Окриљен молитвом, хрлио је ка граду,
Нерукотвореном, Оца, нашег.

8

ад сам залутао, у непроходном
Крају званом Пина,
Хитајућ ка колиби Мале Свете Ане,
Испод братства Томадес,
Овуда сам прошао.

105

Добро се сећам – видео сам пећину.
У њој, прости дрвени лежај, с моштима. 110

Упалио сам кандило.

Сад видим да нема ни пећине,
Ни лежаја, одеће земаљске, ни моштију.

Једино кандило још гори.

исповести старца Павла Говеласа, 115
 О сусрету с једним од седам невидљивих
 Монаха, стоји записано
 Да се срео с њим, на земљишту
 Манастира Дионисијат,
 Високо, на превоју. 120
 Удивљен његовом појавом
 Питао га је како се зове, где живи.

Прошао је поред њега, позвао на ћутање
 И изгубио у високој шуми.

На том месту, сваке године, током
 бденија, 125
 У част свих Атонских Светих,
 Још светли сунце, рађајуће!

А седам јаја, црвених, које је,
 За Васкрс, оставио, тамо, више нема.

10

о си ти? 130
Не познајем те!
Куда идеш?

Ја сам онај који је синоћ, бос, у ритама,
Скупљао кестење!
А сад грабим ка густој шуми. 135
Јављам се кад пожелим
И бирам коме руке пружам.

Као кад одеш од свих,
А сви се смештају у срце твоје.

Узми врећу, своју, са суварцима, 140
И више је не доноси.
Ниси поштовао договор.